Повіяли вітри буйні
Да над синім морем;
Забилося серце моє
Перед лютим горем.

Повіяли вітри буйні
З холодного краю;
Розлучили з дівчиною,
Котру я кохаю.

Да не вітри: люди злії
Мені се зробили;
Самі мене звели з нею,
Самі й розлучили.

Перестали вітри буйні,
Всюди стало тихо;
А у мене, нещасного,
Все на серці лихо.

Як листочок одірваний
Зелений весною,
Як травиця покошена.
На зорі косою.

Поки роса не обсохне,
Поти й зеленіє;
Не ростиме вона більше,
Як сонце пригріє.

Нескошена травиця
Сонечка бажала;
А тепер на теє зійде,
Щоб скорій зав'яла.

І листочок зелененький
Зсохне й пожовтіє;
Так і моє серце бідне
Молодим змарніє.

І в мене неначе в грудях
Дещо одірвалось;
Не легше мені на серці,
А ще гірше сталось.

Очі мавши, я не бачу
Радосного в світі;
Все обридло, все огидло,
Не хочу більш жити.

Ніч темная мені як день,
А місяць як сонце;
Плачу! плачу! один, бідний,
Сівши пів оконце.

Чого? — Спитаться у мене —
Я і сам не знаю;
Чого серце тяжко б'ється,
Чого я бажаю?

Любив, кохав я дівчину,
І вона клялася,
Що кохає мене дуже,
Далі й продалася.

За худобу проміняла,
Серцю було тяжко;
Я кохав її по правді,
Забуть було важко.

Не раз плакала зі мною,
Не раз і сміялась;
Казала, що тільки в світі
Мною і втішалась.

Як побачу, було, слізки —
В грудях важко стане,
Прошу, було: "Не плач, серце", —
Поки перестане.

Зате ж, було, як веселу,
Де я її стріну,
Щасливіший всіх на світі
Був на ту годину.

Тепер бачитись ніколи
Не хочу я з нею;
Не люблю я людей в світі
З такою душею.

Що божаться не по правді
Да душу ламають;
Такії уже ніколи
Добрі не бувають.

Дак не сеє серце моє
Дуже так турбує;
Не од сього душа моя
Бідная сумує.

А такий вже уродився,
Мабуть, я на світі;
Безталанний і безщасний,
Щоб вік свій тужити.

Ой повійте, вітри буйні!
Застогни, дубрава;
Нехай піде на злих людей
Всюди худа слава!